

Rom 14, 23

23: Men den som tviler, er dømt hvis han spiser, for han spiser ikke i tro. For det som ikke er av tro, er synd.

Men den som tviler, den som ikke er fullt overbevist om det er rett det han gjør, han er dømt, dvs. i sin samvittighet, hvis han spiser. Dvs. om han bruker en frihet som han frykter ikke er velbehagelig for Gud. Ja, da er han også dømt etter loven. For når han gjør noe han frykter kan være synd, så gjør han også en virkelig synd. Selv om gjerningen i seg selv er uskyldig. For han spiser ikke i tro. Han gjør det ikke i troen på at det er velbehagelig for Gud. Han gjør det som en synd. Og dette er å synde både med hjerte og samvittighet, være ulydig mot Gud. Selv om en i etterhånd finner ut at gjerningen i seg selv er god. Og lovens dom rammer jo også hver synd vi begår i hjertet vårt.

Men om jeg så virkelig også er fordømt innfor Gud, er under hans vrede, det avhenger av et annet forhold: Om jeg lever i tro og erkjennelse av mine synder. Som også nevnt tidligere, så har alle Guds barn også virkelige synder, men er samtidig fri fra all fordømmelse. "Det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus" (Rom 8: 1). Vi må aldri glemme denne store hovedsannheten i alt Guds evangelium. I den teksten vi har for oss her, tales det altså bare om at når den som tviler gjør en gjerning som dermed er synd, så medfører det også alltid lovens dom i samvittigheten. For at det skal være en virkelig god gjerning, kreves det en troens visshet om at dette er velbehagelig for Gud. Derfor fortsetter Paulus slik:

For det som ikke er av tro, er synd. Dette er en allmenn grunnregel. Vi vet fra hele evangeliets lære at ingen menneskelig gjerning er velbehagelig for Gud, hvis den ikke blir gjort i troen på Sønnen. Bare i ham er både vi selv og våre gjerninger velbehagelige for Gud. Og "uten tro er det umulig å være til behag for Gud" (Heb 1: 6), "for de vantro er ingenting rent. Men selv deres sinn og samvittighet er besmittet" (Tit 1: 15). Derfor gjelder de skriftstedene vi siterer her hele et ufrelst menneskes liv i sin alminnelighet. Hele deres liv, på ethvert område, strømmer jo ut fra denne urene kilden; vantroen og et kjødelig sinn. "Kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud" (Rom 8: 7), og strir mot hans sterkeste oppfordring: "Omvend dere!", "Opphøy Sønnen!". Så lenge et menneske ikke lyder Gud i dette, er dette mennesket Guds motstander og fiende. Og hva som helst en fiende gjør mot oss, så er det ikke velbehagelig i våre øyne.

Så taler da også Augustin sant når han sier at "hele de ufrelstes liv er synd". Også i dette ser vi det gjelder at "det som ikke er av tro, er synd". Men i den sammenheng ordene står her, handler de egentlig om den troen det tales om tidligere i kapitlet, og som består i at den sjel som er benådet i Kristus, også er fullstendig overbevist om at det han foretar seg er velbehagelig for Gud. Og da kreves det først og fremst at vi tror at ingen av våre gjerninger er så fullkomne at de i seg selv er

velbehagelige for Gud, men at hver god gjerning bare er velbehagelig på grunn av Kristus. Dernest krever det altså at den gjerningen vi mener vi fritt kan tillate oss, ikke er i strid med Guds ord, men er slik at den kan gjøres i Jesu navn. Hvis jeg ikke har denne troen, og dermed handler mot min samvittighet, da gjør jeg synd. Og da gjør vi virkelig synd, selv om, som tidligere sagt, gjerningen i seg selv er uskyldig. Alt som ikke springer ut fra en troende og villig ånds overbevisning om at gjerningen er velbehagelig for Gud, det er synd. Det er dette Paulus vil ha fram med ordene: "Alt som ikke er av tro, er synd".

Med dette vil apostelen minne de sterke om hvor mye ondt det kan føre til, når de i utide bruker sin frihet, og dermed frister de svake til å gjøre det samme, selv når disse ennå oppfatter dette som synd, og derfor i sin samvittighet rett og slett synder innfor Gud. For dette fører jo til at samvittigheten fordømmer dem. Det kan ende med et fullstendig frafall og en evig fortapelse. Måtte Gud også legge denne lærdommen inn over alle kristnes hjerter! - Ja, alle de lærdommene dette kapitlet har gitt oss:

Først og fremst at vi har troen og en god samvittighet innfor Gud. Dernest kjærlighetens omsorg for vår nestes vel. Det er summen av dette kapitlet. Gud, øk vår tro og vår kjærlighet! "Kjærligheten gjør ikke nesten noe ondt". Derfor er den "lovens oppfyllelse" og Guds aller høyeste vilje og mål for vårt liv. All visdom, all rett kunnskap og alle korrekte handlinger er intet. Ja, det er til og med alt sammen bare synd - hvis det ikke står i kjærlighetens tjeneste! Det er dette vi har kunnet lære her. Gud hjelpe oss da til ikke bare å kjenne Guds vilje, men også i hele vårt daglige liv gjøre etter den! Amen.